

sen kitölti a mű szerkezeti szigorúságát.” Az *Énekek énekének* általános üzenete túlmutat egyetlen asszony sorsán: „Megnyitám én (az ajtót) az én szerelmesemnek, de az én szerelmesem elmévnén, elvonta vala magát, az én lelkem megindult vala az ő véle való beszédem miatt; keresém őtet, és nem találám meg őtet, kiáltám őtet, de nem felele nékem. Megtalálának engemet az őrizők, kik az várost kerülik,

megverének engemet, megsebesítének engemet; elvövék az én fédelemet éntülem az kőfalnak őrizői.” (*Énekek 5,6–7*) [KG]

A síró nő minden nőt képvisel, akit elhagytak és bántalmaztak. Tragikus és fájdalmas mindazokra a nőkre gondolni, akik átélték ezt, és ez a festmény ennek a fájdalomnak és szomorúságnak a tanúsága.

Harmadik nap • A Lélek kiáradása

A Szentlélek uralkodik az egész világon, mozgásban tartja a mindenséget és a legnyagszerűbb segítője az ember életének, különösen a lelki életének. A Szentlélek foglalkozik velünk, magunkhoz vesszük, őt lélegezzük, beszél velünk, szeret minket, körülvesz minket. Neki kell belépnie a családok életébe, hogy gyermek szülessen.

A világ teremtésekor a földet elfedte a víz, a sötétség és a mélység, de „Isten Lelke lebegett a vizek felett” (*Ter 1,2*), vagyis a Szentlélek energiája. A föld láthatatlan volt, és egyedül Isten Lelke lépett be a sötétségbe és a mélységbe. Később Isten megalkotta az embert „a földnek porából, és orrába fújta az élet leheletét, és az ember élő lélekké lett” (*Ter 2,7*). A Szentlélek az Atyától ered és a Fiún nyugszik. A Szentlélek

tehát „az Atyában volt, a Fiúval együtt dicsőítjük, egy hatalom, egy lényeg, egy istenség” (*Alkonyati szertartás Pünkösöd, doxastikon*), ő tölti meg a világmindenséget is. „Az Úr Lelke betöltötte a mindenséget” – mondja a Szentírás (*SalBölcs 1,7*). A Szentlélek betöltötte a mindenséget, a láthatót és a láthatatlant, az ismeretlent és az ismertet. Ahogy a szivacs, amikor vízbe mártjuk, megtelik vízzel, úgy „az a másik víz” (*Jn 4,14*), a Szentlélek betölti a mindenséget. Máshol ezt olvassuk a Szentírásban: „A Te romolhatatlan Lelked van mindenben” (*SalBölcs 12,1*). Mindenben és mindenben, mindenhol, bárhová is megy, a Szentlélekkel találkozik. Bárhová is nézel, az egekre, a felhőkre vagy a pusztulásba, mindenhol ott van a romolhatatlan és örök Szentlélek. Ha megtanuljuk kérni őt, ha a szemeink megtelnek könnyekkel, és ha türelmes szívvel kérjük Őt, akkor könnyen megtaláljuk...

Testvéreim, vonzzuk mindannyian magunkhoz Őt! Amikor ezt cselekedjük, mi is Isten fiaivá válunk, elnyerjük a fiúvá fogadás Lelkét, „akiben azt kiáltjuk abba, atya” (*Róm 8,14–16; Gal 4,6*)... Az Egyház nem élhet a Szentlélek nélkül, nekünk pedig, akik a részei vagyunk, ahhoz,

hogy bírjuk a Szentlelket, szükségünk van arra, hogy az Egyház lehívja, leesdeskelje. Vagyis, nekünk együtt kell munkálkodnunk az Egyházzal és az Egyháznak pedig hívnia kell a Szentlelket. Ezért kezdünk minden szertartást a „Mennyei király” imádsággal és fordulunk mindig a Szentháromsághoz. Krisztus adott nekünk garanciát, bizonyosságot, „a Lélek zsengejét” (*Róm 8,23*), a Szentlelket. Próbáljuk hát mi is sóhajainkkal megtenni azt, ami tőlünk telik, hogy a Szentlélek eltöltsön bennünket, és eljussunk addig, ahol a saját sátrunk hátramarad, mi pedig, a szabadok, a Szentlélekben társalunk a mennyekkel.

„A Lélek a király. Belépett a kincstárunkba, és adhat nekünk tudást, ismereteket, és olyan gazdaggá tehet, amennyire akarjuk” (*IKor 12,8*). „Azt mondja az Úr... veletek vagyok... és a Lelkem közöttetek lakik” (*Agg 2,4–5*). Veletek vagyok én, az Atya – mondja Isten –, és mivel ti egy test vagytok, ti vagytok az Egyház, kiárasztottam rátok a Szentlelket.

(Szimonopetraszi Emilianosz,
A Szentlélekről, részletek)
Ötvös Csaba József

Mennyei Király, Vigasztaló, Igazságnak Lelke, aki mindenütt jelen vagy és mindeneket betöltesz, minden javak kincsestára és az élet adományozója, jöjj és lakozzál mibennünk, és tisztíts meg minket minden szennyfolttól, és üdvözítsd, Jóságos, a mi lelkünket. *Ámen.*

